

Autor: Jacques de Mahieu

Pole možností, která se nabízejí psychickému životu zvířete, jsou nanejvýš omezená. Instinkty vyvolávané paleokortexem je generaci za generací nechávají vykonávat stále stejné činnosti a úkony s nepatrnou tolerancí pro adaptivní odchylky. Naproti tomu člověk je díky svému neokortexu schopen do této oblasti zasahovat a ve své mysli i v materii vytvářet nové formy. Jsou to tyto formy, uchovávané v paměti a dále předávané („tradované“), které představují kulturu, tzn. statek, jímž jednatel disponuje ve funkci své adaptability. Z toho vyplývá, že jakýkoli koncepční protiklad mezi přirozeností a kulturou je nesmyslný: kultura je součástí přirozenosti člověka – jen člověka. [1]

I když je kulturní vlastnictví k dispozici pro všechny, tak přesto nejsou všichni schopni si je ve stejné míře přivlastnit, a ještě méně je vytvářením nových forem zvětšit. Mezi lidmi je nerovnost mnohem zjevnější než mezi zvířaty kteréhokoli druhu. Poslužme si kvalitativní klasifikací *O t t o A m m o n a a G e o r g e s e V a c h e r a d e L a p o u g e a* [2] a zjistíme, že u hrubců tvůrčí schopnost neexistuje, u přijímačů, tvořících velkou masu každé společnosti, je velmi malá, u rozvaděčů, kteří jen rozvíjejí a mohou realizovat cizí myšlenky, omezená, zatímco u novátorů se normálně projevuje, aby svého nejvyššího stupně dosáhla u géníů. V této oblasti (jako v každé jiné) dochází k zařazení a rozvoji jednotlivce v rámci jeho fyzické a sociální životní sféry na základě dispozice („vlohy“) vlastního genetického potenciálu k daným skutečnostem: je determinován svými geny a ovlivňován prostředím. Nepovstal ze spojení zvířete a anděla: jeho tělo i jeho duše jsou jen dvěma různými aspekty jedné a téže celistvé skutečnosti. [3] Nezískává tedy svoji kulturní abilitu zvenčí, ale řídí se podle svých genetických „předpisů“.

Co se po této stránce vztahuje na jednotlivce, děje se neméně v souvislosti se skupinami jednotlivců, které mají v jistém (kvantitativním i kvalitativním) rozsahu společný určitý počet somatických a psychických vlastností a ty předávají v rámci rasy, národa a kmenů cestou biologické dědičnosti. Za podstatu svého kulturního vlastnictví proto lidstvo vděčí velmi málo národům:těm, které po epochy sdružovaly výraznou menšinu tvůrčích lidí s vnímavou („recepce schopnou“) masou nadprůměrné úrovně. Ostatní se omezují na to, že různým způsobem napodobují prvními vytvořené formy nebo, jako u zvířecích druhů, se zcela

nepatrnými odchylkami opakují stále stejné činnosti a úkony. Rasy, národy a kmeny jsou tedy nerovné, a to nejen z dílčích hledisek, tzn. podle více či méně svévolně vybraných znaků, ale také podle absolutního hodnotícího kritéria: jejich tvůrčí schopnosti.

Každá historická pospolitost si tedy vytváří vlastní kulturu podle své přirozenosti, tzn. podle svého genetického potenciálu. Proto si rasy, národy a kmeny jsou nejen nerovné, ale jsou také rozdílné a svoji hodnotu získávají právě na základě rozdílnosti, která předpokládá nerovnost. Jakákoli kultura na jakékoli výši je hodna úcty, protože je výrazem lidské skupiny tak, jak se uměla a umí osvědčit ve svém životním prostředí. Rovnostářské přirozenoprávařství [Natturrechtlerei], které chce národy i lidi redukovat na jedno racionální schéma platné pro všechny, odporuje pravému přirozenému právu na kulturní identitu, tzn. na různost („diverzitu“). Žádné od těla oddělené platónské ideje univerzální platnosti neexistují, ale spíše dynamické formy, které se dědí a projevují („manifestují“) na různých úrovních. [3a] Anatomicky a fyziologicky mají samozřejmě všichni lidé srovnatelnou podobu, ale jejich fyzická a psychická abilita, jejich různá funkční ústrojí („vnitřní orgány“), jsou kvantitativně i kvalitativně odlišné. [4] Aby se navzájem vyrovnali („zrovnoprávnili“), musí se dostat na nejnižší společný jmenovatel. Pak rozdíl mizí. Z kulturního hlediska to znamená, že Hotentoti nejsou povzneseni na niveau Evropanů (což je kvůli textuře mozku prvních nemožné), ale že jsou Evropané sníženi na tento nejméně tvůrčí africký lid.

Vnucovat národu - ať už jakýmkoli prostředky - jemu cizí kulturu, je genocida. Egalitarismus se od Francouzské revoluce až k druhé světové válce marně pokoušel přenést evropské kulturní dědictví na barevné národy. Otroctvím v Americe a jistou formou kolonialismu v Africe i v Asii hodlal mezi černými a žlutými šířit jazyky, náboženství a vzdělávací normy bílých. V určitém rozsahu se mu to zdařilo. Výsledek není právě skvělý. Autentické kultury, které odpovídaly přirozenosti svých tvůrců, byly zničeny nebo potlačeny na bastardní úroveň, aby je nahradily cizí formy, které byly v nejlepším případě povrchními imitacemi. Tím, že se evropeizované místní elity odloučily od svých kořenů, staly se čistými imitátory jak opice v cirku. Černoši jsou ve své kmenové struktuře autentičtí a respektabilní. Ale prostě nejsou schopni být bělochy.

Od roku 1945 se proces obrátil. Protože se egalitarismu nepodařilo nadělat z černých a žlutých bílé, začíná teď do evropské kultury implantovat africké a asijské prvky tak, jak se ještě po 150 nebo více letech bastardizace nabízejí. Od snah L é v i - S t r a u s s e [5] redukovat struktury evropských národů na struktury kanibalských kmenů, až k rockové „hudbě“ a jarmarečním kejklím orientálních sekt. Zatímco se africké a asijské elity pokoušejí povrchně napodobovat Evropany, ti se nechávají saturovat cizími kulturami (vytrženými z kontextu, v němž byly smysluplné), poté, co byly bezohledně zkomoleny. Tímto dvojím procesem se rozdíl, které znamenají hodnotu jedněch i druhých, zmírňují, v obou případech však na nižší úrovni. Tedy i v souvislosti s obdivuhodnými jazyky, které se utvářely v průběhu tisíciletí podle charakteru a citění každého národa: jejich pozvolné nahrazování mezinárodní hatmatilkou vytvářenou podle principů Pidgin-Englisch sjednocení Evropy, které může mít hodnotu a trvání jen tehdy, když se zachovají a posílí vzájemně doplňující rozdíl, nepodporuje; naopak - úpadek rodných jazyků způsobuje nivelizaci na úrovni subkultury bez vlasti.

Každá teorie, která rozkládá kulturu, jako by byla plodem univerzálií bez vazby na genetické zvláštnosti rasy a národa, nesporně vede – ať už mají její stoupenci jakýkoli záměr – k legitimování odporných zločinů genocidy. „Kulturismus“ tohoto druhu se tak stává nástrojem nivelizujícího rovnostářství.

Poznámky:

1. K tomu více Arnold Gehlen v knize *Duch ve světě techniky* (Praha, 1972), s. 10 – 12. Např.: „Zatímco zvíře je svými orgány a instinkty dokonale vybaveno k životu ve svém světě (...) člověk jako (...) deficitní bytost postrádá zvířecí specializovanosti (...) je světu otevřen. (...) Člověk je díky své přirozenosti odkázán k tomu, aby pomocí těchto funkcí (vnímání, pohyb, jazyk atd.) svou mocí přepracoval nedostatkové podmínky své existence pro udržení svého života (...) Souhrn přírody jím přepracované v to, co slouží životu, nazývá se kulturou, a svět kultury je lidským světem (...) V přesném smyslu neexistuje ‘přírodní člověk’, tj. žádná lidská pospolitost není beze zbraní, bez ohně, bez upravené potravy...”
2. O Ammonovi a Vacher de Lapougeovi objektivně a poměrně rozsáhle v knize *Sociologické nauky přítomnosti* (Praha, 1936) Pitirima Sorokina.
3. a 3a. Negace metafyzického dualismu, falešných dichotomií subjektu a objektu, těla a myšlení, duše a ducha, esence (podstaty) a existence, racionality a sensibility, domény mýtu a domény logiky, přírody a nadpřirozeného. De Mahieu zastává jednotnou koncepci světa. K tomu více In: *MANIFEST – NOVÁ PRAVICE V ROCE 2000* (Praha, 2008 /samizdat/), kap. 9. *Vesmír: kontinuum*, s. 11 – 12.
4. O antropologických a fyziologických rozdílech viz např. článek Pavla Grasgrubera *Sport a geny. Rasové rozdíly ve sportovní výkonnosti*. In: *Vesmír* 81, červenec 2002, s. 388 – 392.
5. Claude Lévi-Strauss, etnolog a antropolog. Stejně jako v případě Boazově je jeho dílo – s nímž ovlivnil „celé generace“ Evropanů – možno považovat za nástroj poválečné protievropské subverze.